

Team Snowchild naar de Polar Distans 2012

Het jaar 2012

Dit is het jaar dat mijn trainingen van sprint naar middle en -long distance zijn gegaan. Tenslotte heb ik Groenlanders en Alaskan Malamuten, de juiste honden voor de langere afstanden.

Elf Jaar geleden ben ik begonnen met sprintwedstrijden. Eerst met 4 honden en uiteindelijk met 6 honden. Dat ging eigenlijk best goed maar de stress die rondom het trainen en tijdens de wedstrijden hing, beviel mij niet meer. Sinds een paar jaar heb ik de planning om over te stappen naar de middle en -long distance en dan naar Noorwegen of Zweden te gaan om daar te trainen en wedstrijden te lopen. Door verschillende omstandigheden als de verplichte bloedtesten en jonge honden kwam het er eerder nog steeds niet van.

Eindelijk vertrek ik 8 Januari 2012 naar Noorwegen om daar te trainen en mee te gaan doen aan verschillende wedstrijden. De Polar Distans zit nog niet in mijn programma. Eerst de Røros Løpet en de Norway Trail. Dan zien we volgend jaar wel of de Polar Distans haalbaar is.

In de buurt van Hamar begin ik mijn training. Een mooie trail met veel mogelijkheden. De eerste race is de Røros Løpet. Dit is een race van 2 x 32 km. Je vertrekt vanuit Røros naar Langen en daar is het overnachten in een blokhut en de volgende dag dezelfde weg weer terug. Een mooie belevenis met een eerste plaats als resultaat.

Deze race, waar de eerste kilometers over dezelfde trail gaat als de Femundløpet, die de week daarvoor gelopen werd, geeft dat idee een apart gevoel. Tevens voor het eerst in een heuse sneeuwstorm terwijl we over een meer gaan en als herkenningspunt niets anders dan af en toe een blauw bordje of een kale stok. Dan ben je echt blij wanneer je steeds zo'n blauw bordje tegenkomt.

Er wordt gestart met raszuivere en niet raszuivere sledehonden maar wel met een aparte waardering en er deden veel teams met Groenlandhonden en Alaskan Malamuten aan mee.

Deze ervaring heeft mij onder andere doen besluiten om niet aan de Norway Trail mee te doen, daar de competitie voornamelijk tegen hounds en alaskans is, en zo ben ik begonnen mijn training te gaan ombuigen naar de Polar Distans. Dat betekent dat ik dan ook 's nacht moet gaan trainen, of in ieder geval in het donker. De honden moeten gaan leren om na een rust van bijvoorbeeld 4 uur weer ingespannen te worden en te gaan trainen. Maar niet alleen voor de honden is het wennen maar ook voor mij.

De trainingen zijn begonnen

Team Snowchild naar de Polar Distan 2012

---

4 Maart 2012

Eindelijk is het zover en ik vertrek naar Särna in Zweden waar de start is van de Polar Distan. Mijn trainingen zijn goed verlopen en nu gaat 't echte werk beginnen. Ik had totaal geen idee waar ik aan begonnen was en mijn doelstelling was om zo ver mogelijk te gaan en hopelijk de finish te halen.

De honden worden voor de race gecontroleerd door een team van dierenartsen. Ook de slee en mijn equipment wordt gecontroleerd. De slee is aardig volgepakt en ik wil eigenlijk niet weten hoe zwaar hij is. Maar zwaar is hij zeker.

Ik heb een 'cabin' gehuurd en die bleek nog kleiner te zijn dan mijn auto. Oké toegegeven ik heb een grote auto. Maar de honden staan erbij en binnen is het warm. In de cabin naast mij verblijft ook een Groenlander die ik in Røros ontmoet heb en hij geeft mij nog wat extra tips en informatie. Ik testte ook even hoe zwaar zijn slee was en besepte dat zijn slee ook heavy was. Maar goed hij ging voor de 300 km.

De cabin is kleiner dan mijn auto

Team Snowchild naar de Polar Distans 2012

5 maart

's Avonds verplichte mushermeeting. Daar wordt uitvoerig de trail uitgelegd. We hebben een kaart meegekregen met de uitgestippelde route. De uitleg over de trailmarkeringen baarde mij wel grote zorgen. Het is toch wel anders als bij een sprintwedstrijd. Je volgt de scootertrail die aangegeven staat met een rood kruis ergens op een boom of een paal. Soms staan ze dicht op elkaar maar de mogelijkheid dat er één afgevallen is of kapot is, is ook aanwezig. En het feit dat er meerdere trails door elkaar lopen is ook geen fijn vooruitzicht.

Het systeem van de rode en blauwe bordjes wordt ook wel toegepast maar dit is zeer sporadisch. Slechts op belangrijke punten staan er bordjes.

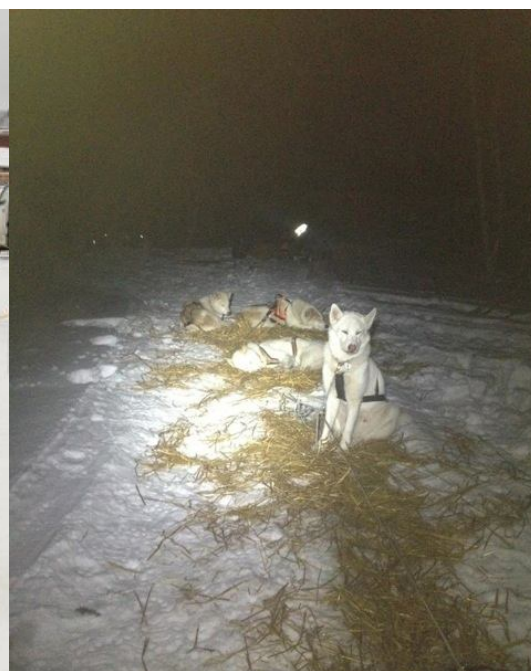
6 maart

Om 12:04 uur is het mijn starttijd en met 7 frisse honden start mijn eerste avontuur van de Polar Dstance 160 km. Het is 61 km naar het eerste checkpoint Häggingsnavällén. De eerste kilometers gaan vlot en ik haal eigenlijk al verschillende teams in. Maar dat zegt niets. Dat kunnen ook deelnemers zijn van de 300 km. Het is nog prachtig weer, de trail is goed en gaat voornamelijk bergopwaarts. Eenmaal in de bergen kom ik boven de boomgrens uit en heb een prachtig uitzicht. Het zonnetje schijnt en de honden hebben een goed tempo ingezet. Op de kruising waar de 160 km linksaf gaat en de 300 km rechtsaf gaat, maak ik een paar foto's en geef de honden wat snacks.

In iets minder dan 6 uur bereik ik het eerste checkpoint in Häggingsnavällén. Hier hou ik mijn eerste bivak en in mijn hoofd heb ik zo'n bivak al vele male geoefend, maar in het echt is het wel heel anders. De zorgen van: gaan mijn honden wel slapen, blijven ze rustig als ze andere honden zien gaan en komen etc.... waren totaal overbodig. Op het moment van binnenkomen wil je eigenlijk zoveel mogelijk dingen tegelijk doen om de honden zo snel mogelijk hun rust te kunnen geven.

De eerste start

op het eerste checkpoint

Team Snowchild naar de Polar Distans 2012

De honden worden direct bij binnenkomst gecontroleerd door een dierenarts en er is water en stro aanwezig op het punt waar de handler met de musher mag praten. Een handler mag zich verder niet met de honden of met jou bezighouden. We hebben de hele trip een soort veterinaire boekje bij ons waar alle opmerkingen per hond genoteerd worden door de dierenartsen en pas als deze afgetekend is mag je weer verder vertrekken.

Ik geef ze als eerste nog een snack en zodra ik de het stro bij de honden uitstrooi gaan ze liggen en doen ze al een dutje en wachten netjes tot ik met hun eten klaar ben. Dat is ook voor het eerst. Meestal is het een herrie van jewelste maar nu zijn ze stil. Ze zijn dus echt wel moe. Gelukkig eten de honden goed en gaan gelijk weer verder met slapen of zitten rustig rond te kijken wat er gebeurt.

Mij wordt aangeraden om ook wat te slapen, Ook al denk ik dat dat niet gaat lukken, kruip ik in mijn slaapzak en val zowaar in slaap.

Ondertussen begint het flink te waaien en het wordt kouder. Voordat ik vertrek kijkt de dierenarts mijn honden nog een keer na en na ongeveer 4 uur rust vertrek ik naar het volgende checkpoint Lövnasvällen. Naar zeggen 55 km... maar uiteindelijk is het veel verder. Het is avond, bewolkt maar de volle maan doet zijn best om de trail te verlichten. De wind snijdt al aardig, het begint te sneeuwen en de honden lijken wat stijf te zijn na de rust. Ik begin de eerste kilometers rustig aan en uiteindelijk verdwijnt de stijfheid en lopen de honden goed door.

Tussenstop

Na 50 kilometer worden de honden wel moe maar zijn we in een open gebied waar het heel hard waait en het ijsig koud is. Ik stop voor een snack en een van de honden besluit om niet meer verder te willen gaan. De andere honden rollen zich ook op en vallen in slaap. Ik heb geen keuze om hier maar een pauze in te lassen. In mijn gedachte is het volgende checkpoint nog maar 5 kilometer verderop, maar ik krijg de honden niet meer verder. Zelfs in dit slechte weer vallen ze in slaap en ik ga uiteindelijk ook wat slapen in de sleezak.

Na een rusttijd van 2 uur worden we pas wakker door een team dat voorbij komt. De honden willen weer gaan en samen met het andere team vertrekken wij naar het volgende checkpoint. Uiteindelijk was het nog ruim 15 kilometer naar Lövnasvällen en om 07:00 's morgens arriveer ik in het checkpoint. De wind is hier gelukkig minder en het is droog. Ook hier worden de honden gecontroleerd door de dierenarts en ze krijgen stro en eten waarna ze weer heerlijk verder kunnen slapen. Red Bull, mijn wheeldog, heeft zich behaaglijk in mijn sleezak op mijn slaapzak genesteld en uiteindelijk besluit ik om daar maar bij te gaan liggen. Het past niet helemaal maar het is wel warm en samen vallen we in voor een uurtje in slaap.

Inmiddels kwam de waarschuwing dat er slecht weer op komst is boven in de bergen en dat het eigenlijk al begonnen is. Mijn honden liggen nog lekker te slapen, maar ik begin toch al een beetje de spullen in te pakken om te vertrekken. Intussen begint het op het checkpoint ook te sneeuwen en te waaien.

Na toch 4 uur rust ga ik een voor een met de honden een wandeling maken om ze wat op te warmen en ze lijken weer fit en klaar te zijn om te gaan. Ik geef aan de organisatie door dat ik wil vertrekken, de dierenarts kijkt de honden nog een keer na en ik vertrek voor de laatste ruim 50 kilometers terug naar Särna.

Team Snowchild naar de Polar Distan 2012

Het begin gaat goed, en meende dat 't wel mee zou vallen met het slechte weer. De trail gaat steeds hoger en daar wordt het weer helaas slechter en slechter en eenmaal echt in de bergen wordt het zicht minder en gaat het steeds harder waaien. Er is weinig zicht maar het blijft goed gaan en ik hoopte dat het niet erger zal worden.

De trail gaat nog hoger en we komen wederom boven de boomgrens uit en daar is het echt slecht weer. De voorste honden zijn nauwelijks te zien evenals de trailmarkeringen en we lopen eigenlijk op gevoel van markering naar markering. De wind gaat verschrikkelijk te keer en blaast mij en mijn honden steeds weer van de trail. Dat is een gevaarlijke situatie. Je loopt op een open gebied en als je steeds verder afwijkt kun je lelijk verdwalen. Een van de leidhonden heeft het erg moeilijk mee om steeds weer terug te keren naar een trail die niet te zien is en ik besluit om een andere leidhond die ik voor dit laatste stuk naar achteren had gezet, weer terug in lead te zetten. Hij leidt mij feilloos door de storm met vele obstakels en na een totale tijd van ongeveer 29,5 uur komen wij rond 17:35 uur onder de finishvlag door. We hebben 't gered. Dat gevoel is met geen pen te beschrijven.

De Nederlandse vlag wappert voor mij

De groene lamp brand zolang er mushers onderweg zijn

Team Snowchild naar de Polar Distans 2012

Wederom worden de honden gecontroleerd door de dierenarts. Ook nu, zelfs al zijn we gefinisht wordt dit zeer uitgebreid gedaan. Moe maar super tevreden en als eerste geëindigd breng ik mijn honden terug naar de stake-out, waar ze hun verdiende beloning krijgen en kunnen ze in een warme box slapen met stro.

Ik ben trots op mijn honden dat ze dit voor mij gelopen hebben. Het was zwaar en vermoeiend. Zeker Qimmeq heeft zich in het bijzonder als leidhond bewezen. Mijn training was achteraf gezien nog niet helemaal optimaal voor deze race, Maar het goede karakter en de algemene conditie van de honden heeft mij teruggebracht naar de finish. Na een goede nachtrust waren de honden de volgende dag weer fit.

De trails waren goed te volgen. De rode kruismarkeringen zijn gewoon twee simpele plankjes maar allemaal wel met een reflecterend plaatje dus in het donker ook te volgen. Af en toe was het wel zoeken maar ik had het idee dat de honden meer het spoor volgde en dat ik daarom niet verdwaald ben. Zij hadden er meer vertrouwen in dan ik. Op een gegeven moment zag ik zo'n rood kruis in de sneeuw liggen en dacht: "Dat is een leuk aandenken." Maar helaas na toch wel een tijdje sjorren eraan is het mij niet gelukt om 'm mee te nemen. Zat denk ik nog aan een paal vast ergens onder de sneeuw. De avond/nachtrit is super verlopen. Veelal staan er toch stokken langs de trail met ook een reflectie. Een goede koplamp is wel belangrijk en zeker reserve batterijen. Ik had maar net genoeg voor de nacht. De kou doet een batterij niet goed en dan zijn ze veel sneller leeg.

Polar Distans 2012 was voor mij een waanzinnige ervaring waar ik veel van geleerd heb en nog veel voor te leren heb, maar zeker volgend jaar weer een deelnemer van wil zijn. Nu denk ik aan nogmaals de 160 maar wie weet de 300 km.....

Groetjes, Team Snowchild
Francien Kamp